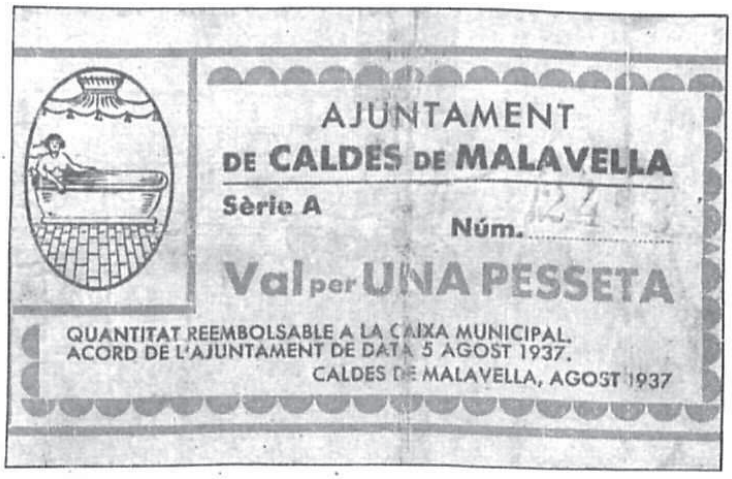

Arxiu E. Casanovas.

Francesc Sureda, secretari del Sindicat Agrícola i regidor de l'Ajuntament.

d'Agricultura prohibint-ho. No oblideu que la reacció aixeca el cap més del compte i que si no anem units correm el perill que tornin aquells desagradables temps en què els propietaris us feien pagar grans arrendaments i us humiliaven.

La gana, la desocupació, obligà l'Ajuntament a imposar als refugiats una taxa del 10% en cas que cobresin alguna pensió i, si treballaven, la donació del 30% del salari. Així mateix, i per **«remeiar l'atur forcós»**, la tala d'arbres en els boscos requisats de Can Gelabert, Can Poch, Can Mundet, i en els declarats d'utilitat social: Can Grau-Mercader, Xandri n'exposava les raons:

—No hi ha cap altre mitjà d'ingrés normal per a les necessitats de la vila. L'aclarida d'alsines sureres en aquestes propietats, donarà com a resultat un millorament de les altres plantes, que podran desenrotllar-se amb molta més energia. També tallarem en aquells boscos que els arbres no estiguin a la distància corresponent dels camps de conreu, ja que les arrels perjudiquen els productes agrícoles. Cap d'aquests propietaris no es pot considerar afectat al Règim, ja que la seva actuació ha estat públicament i descarada en contra de la democràcia i els apostolats de la República.

... S'havia de fer l'ànima forta, somriure a la tragèdia, acostumar els ulls i el cor a l'espectacle de braços i cames arrencades, i tenir una paraula a punt quan el pacient, plorós i desvalgut, somicava: —Què faré jo, d'ara endavant, en aquest estat?

Arriben els ferits

Un dilluns, el dia 20 de desembre de 1937, s'inaugurà a Caldes la Clínica Militar número dos, dependent de l'Agrupació Hospitalària de Girona, instal.lada al balneari «Vichy Catalán». Acabats els actes oficials i protocolaris, les habitacions de l'antic hotel de luxe començaren a ser ocupades per una legió d'inquilins sofrents i aterrits per les destrosses que la metralla havia ocasionat als seus cossos. Paquita Bardalet, 18 anys, filla de Vidreres i infermera diplomada, ja s'havia estrenat en el seu combat contra el feixisme a Sant Feliu de Guixols, quan el «Canarias» atacà mentre ella seguia els cursets. La pràctica a Girona, a l'hospital militar de l'orfenat, li havia ensenyat a fer embenatges a tractar infeccions, consolar els malalts, i li havia mostrat els racons més amagats de l'organisme humà. Quan arribà al Vichy, com a responsable de la sala R, la destinada a tancs, pogué veure les terribles destrosses que els enginys de guerra ocasionen en els cossos, convertint-los en un pál.lid record del que havien estat, vigorosos i forts. Allí s'havia de fer l'ànima forta, somriure a la tragèdia, acostumar els ulls i el cor a l'espectacle de

▶

Presencia, 1986-12-07, p. 27.
Servei de Gestió Documental, Arxius i Publicacions de l'Ajuntament de Girona (www.girona.cat/sgdap)